

In gesprek met Maren E. Bjørseth

door: Annet Veenstra

Maren Bjørseth spreidt voortdurend haar kansen. Nu eens regisseert ze in Noorwegen, dan weer in Nederland. Eerder maker bij Frascati, tegenwoordig bij Toneelschuur en Toneelgroep Amsterdam. Niet omdat ze zelf die kansen zo nodig wil spreiden, maar velen nu eenmaal een stukje van haar willen. Die partijen gedragen zich nooit als concurrenten, maar als eerder als ouders in een gedeelde voogdij. Ze willen haar allemaal voeden, koesteren, kansen bieden om te bloeien.

“Ik mag me ontzettend gelukkig prijzen. In de vijf jaar dat ik nu afgestudeerd ben, zijn de condities waarin ik theater mocht maken altijd heel goed geweest. Ik heb al echt kilometers mogen maken. En regisseren leer je, net als autorijden, gewoon door veel te doen.”

Het theaterlandschap in Noorwegen is anders dan in Nederland. “Als je afgestudeerd bent in Noorwegen, dan ben je ook regisseur. Punt. In Nederland ga je eerst nog een soort traineeship in. Daar staat tegenover dat je in Nederland ook een groter vangnet hebt. Als maker ben je vaak op zoek naar iets, maar dat vind je niet altijd. Dan is het heel erg fijn als je op mensen kunt terugvallen.”

Bij Toneelschuur voelt ze dat vertrouwen. “Loesje Riethof, hoofd productie van de jonge makers, is zelfs naar een van mijn Noorse voorstellingen komen kijken. Nu begrijpt ze veel beter waar ik over praat. Ze is, als een echte ouder, geïnteresseerd in alle aspecten van mijn makerschap, niet alleen in mijn producties bij Toneelschuur.”

Maren brengt dit jaar een Ierse tragikomedie op de planken. *Stones in his pockets* van Marie Jones. Twee acteurs, Benjamin Moen en Daniel Cornelissen, spelen samen een cast van vijftien personages. Het belooft snel, groots en geestig te worden. “Als vijftienjarige heb ik dit stuk eens gezien. Met zó weinig middelen werden zó veel personages tot leven gewekt. Dit stuk spreekt bij uitstek de verbeeldingskracht aan.”

Hoofdpersonen Jack en Charlie proberen als loopjongens op een filmset hogerop te komen. “*Stones in his pockets* gaat over het geloof dat het leven anders kan. Over de afstand tussen gewone mensen en mensen die het gemaakt hebben in het leven. Het kleine dorp versus de grote wereld.” Precies daarom wil Maren de voorstelling graag op Oerol spelen. “Die tegenstelling tussen het nuchtere Terschelling en de culturele elite die eens per jaar naar het eiland afreist, weerspiegelt prachtig de thematiek van het stuk.”

Het is een tussenfase, vertelt Maren, waarin de mens zich ontwikkelt. Je moet precies genoeg weerstand hebben tegenover de huidige situatie om het anders te gaan doen, en precies genoeg vertrouwen om een nieuwe stap aan te durven. Bij te weinig weerstand wordt het saai, bij te weinig vertrouwen wordt het eng. Daartussenin zit je in de *flow*.

En tot welke categorie behoort ze dan zelf? Is zij nog een gewoon mens of heeft ze het gemaakt? “Ik kan niet zeggen dat ik het al heb, maar ik kan ook niet zeggen dat ik niks heb.”

Eigenlijk bevindt ze zich dus in de juiste tussenfase. Precies in de *flow*. Daar waar de mens zich ontwikkelt.